

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.437 van 25 november 2024
in de zaak A. 237.832/VII-41.777**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 november 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 279.480 van 25 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.188 van 19 januari 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Victoria Moretus, die *loco* advocaat Raf Jespers verschijnt voor verzoeker, en advocaat Emeline Willems, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat de verwerende partij op 25 april 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar heeft genomen.

Verzoeker stelt op 25 mei 2022 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 25 oktober 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 74/11, § 1, eerste en vierde lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert zijn eerste voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middel. Hij voert aan dat het bestreden arrest geen expliciet noch impliciet antwoord bevat op zijn argumentatie over de specifieke motiveringsplicht voor de duurtijd van het inreisverbod waarbij rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval.

Verzoeker voert “ondergeschikt” aan dat de motivering van het bestreden arrest betrekking heeft op de redenen om een inreisverbod op te leggen maar niet op de duur ervan. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State dat de motivering betreffende de redenen voor het inreisverbod valt te onderscheiden van de motivering betreffende de duur van het inreisverbod, die specifiek moet zijn. De loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en de toetsing aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) vormen op zich geen verantwoording voor de duurtijd van een inreisverbod van tien jaar. Die verwijzing kan enkel een redengeving zijn waarom er een bedreiging is van de openbare orde en een termijn van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd maar ze vormt geen specifieke verantwoording waarom die termijn tien jaar bedraagt.

Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve niet antwoordt op zijn middel betreffende de duurtijd van het inreisverbod en bovendien de verplichting schendt dat de duurtijd van het inreisverbod op zich een specifieke motivering vereist.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat verzoekers kritiek berust op een verkeerde interpretatie van het bestreden arrest. Om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te kunnen opleggen, moet een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid worden vastgesteld. Vervolgens moet de duur van het inreisverbod worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “ondergeschikt” had aangevoerd dat geen rekening was gehouden met de specifieke omstandigheden. Verzoeker had daarbij concreet voorgehouden dat geen rekening was gehouden met artikel 8 van het EVRM bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Volgens de verwerende partij blijkt uit het bestreden arrest, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingegaan op verzoekers kritiek en omstandig heeft aangegeven dat deze elementen wel in aanmerking werden genomen in de aanvankelijk bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling in het bestreden arrest, kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bodemrechter. Deze laatste is wel degelijk ingegaan op verzoekers kritiek als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met enkele welomschreven specifieke omstandigheden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De verwerende partij vervolgt dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak geen betrekking heeft op een inreisverbod van meer dan vijf jaar. Verzoeker lijkt artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet te verwarren met de overige mogelijkheden tot het opleggen van een inreisverbod met een andere duur.

De verwerende partij besluit dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de motieven van het bestreden arrest vermits hij feitelijke en juridische kritiek levert op de inhoud van de motieven. Verzoekers beschouwingen zijn erop gericht een gebrek in de motivering van het bestreden arrest vast te stellen, hetgeen aldus geen schending kan uitmaken van artikel 149 van de Grondwet.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de overwegingen in het bestreden arrest waarnaar de verwerende partij verwijst, een motivering vormen betreffende artikel 8 van het EVRM en de redenen om een inreisverbod op te leggen, maar niet betreffende de duurtijd van het inreisverbod. Dat de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft op inreisverboden van maximum drie jaar, neemt niet weg dat deze rechtspraak kan worden doorgetrokken voor een inreisverbod van tien jaar en dat wel degelijk rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden, hetgeen volgens verzoeker niet kan worden beperkt tot een loutere toetsing aan artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat verzoekers argumentatie over de wettelijke verplichting om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden “ondergeschikt” werd aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft volgens verzoeker geen juridische waarde. Het verweer dat verzoeker voor de eerste rechter over de duur van het inreisverbod enkel zou hebben voorgehouden dat geen rekening was gehouden met artikel 8 van het EVRM is onjuist: verzoeker had aangevoerd dat “minstens” geen rekening was gehouden daarmee en ook dat geen rekening was gehouden met de duur van verzoekers verblijf in België.

Verzoeker benadrukt dat de toets in het bestreden arrest aan artikel 8 van het EVRM geen redengeving is voor de duur van het inreisverbod maar enkel voor het beweerdelijk bestaan van een “bedreiging voor de openbare orde”. Hij besluit dat het bestreden arrest geen antwoord bevat op de kritiek dat de

duur van het inreisverbod een duidelijke, ondubbelzinnige en specifiek uiteengezette motivering vereist, zodat een schending van artikel 149 van de Grondwet voorligt.

Beoordeling

7. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing, bepaalt dat “[d]e duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Een motivering waarom een inreisverbod van meer dan vijf jaar wordt opgelegd, volstaat daartoe niet. Uit de motivering dient eveneens te blijken waarom wordt gekozen voor een bepaalde duur, in de voorliggende zaak tien jaar.

8. Zoals ook blijkt uit het bestreden arrest, had verzoeker zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het eerste onderdeel van zijn eerste middel in hoofddorde gericht tegen de beoordeling in de aanvankelijk bestreden

beslissing dat hij een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde en dat hem daarom een inreisverbod van meer dan vijf jaar wordt opgelegd.

In het tweede onderdeel van dat middel had verzoeker “ondergeschikt” aangevoerd dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat op grond van deze bepaling een specifieke motivering is vereist ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod, dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet voldoet aan die voorwaarde, dat geen rekening werd gehouden met verzoekers profiel en derhalve niet met alle specifieke omstandigheden, zoals verzoekers gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt eerst verzoekers kritiek dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen motivering bevat over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar dat verzoeker voor de openbare orde zou vormen en verzoekers standpunt dat hij geen werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen. Hij oordeelt hierover dat in de aanvankelijk bestreden beslissing “op goede gronden [wordt] vastgesteld dat verzoeker moet worden geacht een gevaar te kunnen vormen voor de openbare orde” en hij gaat hierbij nader in op verzoekers argumentatie. Het betreft hier enkel “de beoordeling of verzoeker al dan niet een gevaar voor de openbare orde vormt” en de conclusie “dat de vreemdeling in kwestie door zijn persoonlijk gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden”. Deze motivering in het bestreden arrest heeft derhalve geen betrekking op het middelonderdeel betreffende de duurtijd van het inreisverbod van meer dan vijf jaar, nadat is vastgesteld dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt.

Vervolgens gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hij oordeelt dat noch een schending van verzoekers gezinsleven noch van verzoekers privéleven wordt aangetoond. Hierna onderzoekt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen verzoekers kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het kind.

10. In het bestreden arrest wordt echter niet geantwoord op verzoekers kritiek dat een specifieke motivering is vereist voor de duur van het inreisverbod, te dezen tien jaar, en dat dergelijke motivering niet is terug te vinden in de aanvankelijk bestreden beslissing. Het bestreden arrest heeft enkel betrekking op de redenen om een inreisverbod op te leggen. Bijgevolg voldoet het bestreden arrest niet aan de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

11. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 279.480 van 25 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro, en een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams